

Betænkningen, og for dem betyder ligeledes det Hensyn, om det skal være en Statsskat eller en kommunal Skat, en stor Del. Imidlertid er det for øvrigt saaledes, at Skatten ingenlunde, saaledes som den foreligger i Forslaget, kan betegnes som en Statsbeskatning eller som en kommunal Beskatning. I Virkeligheden er det en Skat, som skal deles mellem Stat og Kommune, og en Skat, som i høj Grad appellerer saavel til Statsorganer som til kommunale Organer med Hensyn til sin Opkrævning. Den bestaar altsaa i Virkeligheden i, at man forhøjer en bestaaende Afgift, lader den opkræve i det væsentlige paa samme Maade som hidtil, blot efter højere Sats, og derefter deler Udbyttet mellem Stat og Kommune. Uagtet Formaalet med Skatten tydeligt er angivet at være en Forbrugsafgift, holder det ærede Mindretal sig dog ingenlunde konsekvent til at betragte den ud fra dette Synspunkt, men kommer flere Steder i sin Betænkning med Bemærkninger, der røbe, at det ikke har kunnet fastholde dette Udtryk, men ogsaa af og til slaar over til at betragte Skatten som en Næringsafgift. „Det er indlysende“, staar der, „at Bruttoindtægten ikke er egnet som Grundlag for Beskatning, eftersom den, uanset sin Størrelse, ikke betegner Tilstedeværelsen af noget Overskud, hvoraf Skatten overhovedet kan erlægges.“ Det er helt andet Synspunkt. Ligeledes staar der, at „Regeringsforslaget tilsigter nu paa et bestemt Næringsomraade at opkræve næsten to Tiender.“ Mindretallet omtaler, at den „Skatteevne“, der finder Udtryk gennem Beløb, der udgives til Forlystelser, giver sig ligesaa iøjnefaldende Udslag paa mangfoldige andre Maader, nemlig ved den hele Levofod, ved Folkehold, Selskabelighed, Rejser, ved Deltagelse i Festmaaltider, Besøg paa Restaurationer og Beværtninger, ved Beboelsesforhold, ved Erhvervelse af Bohave“ o. s. v.

Dette skulde altsaa fra Mindretallets Side være en Indvending, der kunde anføres imod dette Lovforslag, at der ingen Berettigelse er til at kaste sig over et saadant enkelt Udtryk for en Skatteevne, naar vi have et langt fyldigere Udtryk for Skatteevnen i den almindelige Indtægt og Formue, og denne er Genstand for Beskatning. Dette kan imidlertid ingenlunde staa uimodsagt. Det er i Virkeligheden saaledes, at vel har man Indkomst og Formue som et almindeligt Grundlag for en Borgers Beskatning, men det er dog fuldstændig anerkendt, at hvor rationelt

det end kan se ud, hvor ligefremt man end kan sige, dette Udtryk er, saa at man der har det ene gyldige Udtryk for, hvad han skal svare i Skat til Staten, er det faktisk saaledes, at Indtægts- og Formuebeskatning kun spiller en forholdsvis lille Rolle i alle Beskatningssystemer, og at det er aldeles nødvendigt at søge andre Skattekilder. Rundt omkring i de forskellige Skattesystemer søger man ogsaa hen til Udtryk for den paagældendes Forbrugsevne som Udtryk for hans Skatteevne. Saaledes behøver man kun at nævne, hvorledes man i England beskatter en Mængde forskellige Ting, som udelukkende ere Beskatningsgrundlag, fordi de ere Udtryk for en særlig Evne, der ikke bliver fuldstændig ramt og udnyttet ved den almindelige Indkomsskat. Der er saaledes Skat paa Folkehold, som der nævnes her. Altsaa, den Mand, der har en mandlig Tjener, betaler en særlig Afgift af ham. Der er f. Eks. Skat paa at føre et adeligt Vaaben paa sine Vogndøre og paa mange andre af den Slags Ting. Der er Skat paa Automobile og paa at holde Hest og Vogn. Der er Skat paa forskellige andre lignende Udtryk for den særlig høje Forbrugsevne. Det ligger ogsaa i Sagens Natur, at den Omstændighed, at to Personer have samme Indtægt, kun rent formelt er et Udtryk for ens Skatteevne, thi deres hele Stilling i Livet og overfor Forbruget kan være saa forskellig, at den samme Indtægt for den ene er af meget mindre Værdi end for den anden, og at den ene ikke kan tillade sig saadanne Luksusudgifter, medens den anden kan. Og naar han gør det, er det i og for sig ganske logisk, at man netop slaar ned paa dette Forbrug og søger derigennem at ramme den vedkommendes højere Skatteevne stærkere end Mandens ved Siden af, som vel har den samme Indtægt, men ikke den samme Skatteevne.

Naar det ærede Mindretal slutter med at sige, at dette Lovforslag er bygget over Rester af Skatteideer fra Enevældens Tid og paa nyere preussisk Skattepolitik, forekommer det mig at lyde ret ejendommeligt, thi jeg vil dog spørge, hvad det er for Skatteideer fra Enevældens Tid, man appellerer til i dette Forslag. Efter min Mening staar det netop i Række med en Del af det, jeg nævnede, og som er Skatter, der netop høre Nutiden til. Et Forslag om Skat paa Forlystelser maa efter min Mening netop komme frem i vor Tidsalder, og det vil sikkert ogsaa komme frem andre Steder, ligesom det som kommunal Afgift er kommet frem med stor Kraft og